dle organisačního statutu neologického jednak orthodoxního jednak podle stavu quo ante. Na tom hledisku spočívá také nař. býv. uh. min. kultu ze dne 21. června 1888 č. 1191/pres. Uváží-li se dále, že podle cit. předpisů jest židu na Slov. dána možnost vystoupení z jedné náboženské obce a vstoupiti do náboženské obce jiné organisace, že však při tom platí kogentní předpis, podle kterého jest jinak žid již ze zákona členem určité náboženské obce a to i když sice z určité obce vystoupil, avšak do jiné nepřestoupil, není vystoupení z církevní obce židovské určité organisace změnou vyznání ve smyslu §§ 5 a 6 zák. č. 96/1925 Sb., který má na mysli změnu náboženského vyznání vůbec a tedy i vystoupení z něho, nikoliv vystoupení z náboženské obce určité organisace téhož náboženského vyznání.

St-l byv pak výslovně žal. úřadem vyzván, aby se vyjádřil, zda vystupuje pouze ze židovské neologické obce či vůbec ze židovského vyznání, neodpověděl na tuto otázku a setrval na svém původním oznámení. I kdyby tedy bylo možno námitky stížnosti vykládati tak, že st-l chtěl vystoupiti ze židovského vyznání — ač to výslovně ve stížnosti nikde není řečeno — byly by námitky tyto podle §§ 5 a 6 zák. o nss nepřípustnými, ježto st-l měl příležitost v řízení správním se vyjádřiti způsobem veškerou pochybnost vylučujícím. Znělo-li tedy st-lem potvrzené původní oznámení na pouhý výstup z církve neologicko židovské v K., pak neoctl se žal. úřad v rozporu se zákonem, jestliže vyřkl, že I. stolice neměla oznámení to vyřizovati podle zák. č. 96/1925 Sb., a když vyřízení to zrušil. Ježto pak tento důvod již stačí k odůvodnění nař. rozhodnutí, netřeba se již blíže zabývati námitkami stížnosti, pokud se týkají dalších vývodů nař. rozhodnutí, poněvadž jde tu vesměs o důsledky, jež se teprve v budoucnu projeví a mohou jen býti předmětem zvláštního řízení a rozhodnutí.

Č. 10.957.

Církevní věci. — Řízení správní (Slovensko): Jak jest postupovati při exekučním vymáhání církevně-školských přirážek a jaký je tu instanční postup?

(Nález ze dne 20. prosince 1933 č. 21.442.)

Prejudikatura: Boh. A 10.061/32.

Věc: Ladislav R., předseda řím.-kat. školské stolice ve G., proti zemskému úřadu v Bratislavě (za zúč. čs. stát vrch. komisař fin. prokuratury v Praze Dr. Jan Jaroš) o exekuční vymožení církevní daně.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze 6. května 1931 vydal okresní úřad v Uherské Skalici v záležitosti exekučního řízení proti státnímu velkostatku v H. k žádosti řím.-kat. školské stolice v G. o vymožení církevní školní přirážky v částce 15.489.99 Kč toto rozhodnutí: Na základě § 102 vl. nař. č. 8/1928 Sb. zrušuje se nařízený exekuční výkon z toho důvodu, že exekuce byla vedena proti majetku čsl. státu, který není povinen

plniti. Důvody: Řím.-kat. školská stolice ve G. podala žádost o exekuční vymáhání církevní školní přirážky za rok 1927—1930 proti státnímu velkostatku, vrchní správě v H. Během exekučního řízení podalo ředitelství státních lesů v Praze odpor z toho důvodu, že státní velkostatek jako takový není povinen přispívat na církevní školství a dále proto, že velkostatek jako majetek čsl. státu nepodléhá církevním školním přirážkám, poněvadž není osobou fysickou, nýbrž právnickou, které daň vyměřena býti nemůže. Okr. úřad musel přihlédnouti k námitkám podaným ředitelstvím státních lesů a statků v Praze a vyhovět jejich protestu proti exekuci a tuto následkem toho zrušit proto, poněvadž právním základem vyměření řím.-kat. církevní školské daně je parochiální svazek, totiž příslušnost k řím.-kat. konfesi, t. j. že církevní školní daň může být vyměřena jen osobám náležejícím do náboženské obce a v důsledku toho je břemenem osobním povahy veřejnoprávní a proto že státní velkostatek jako majetek státní je právnickou osobou, která nenáleží k žádné konfesi, nemůže mu býti ani církevní školní daň vyměřena a následkem toho ani exekučně vymáhána, poněvadž tu není povinnosti plnění.

Proti tomuto výměru podal předseda řím.-kat. stolice podle daného právního poučení odvolání, které však žal. úřad nař. výměrem zamítl z důvodů uvedených v rozhodnutí okr. úřadu.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad výměr okr. úřadu, kterým byl na základě § 102 vl. nař. č. 8/28 zrušen nařízený exekuční výkon. Jde tedy o exekuční řízení a nss musel se vzhledem k ustanovení § 126 cit. vl. nař. zabývati nejprve otázkou, zda výměr okr. úřadu podléhal odvolání a zda byl tedy žal. úřad příslušným k vydání nař. rozhodnutí.

Stěžující si předseda řím.-kat. školské stolice požádal u okr. úřadu za exekuční vymožení dlužné církevní školní daně na správě státního velkostatku v H. Bylo tedy na úřadě, aby nejprve vzhledem k ustanovení § 96 cit. vl. nař. zjistil, zdali je tu vykonatelné rozhodnutí příslušného orgánu, tedy exekuční titul. V kladném případě měl pak okr. úřad vydati příkaz k plnění podle § 96 téhož vl. nař., tedy jmenovitě dáti lhůtu k plnění a pohroziti exekučním vymáháním pro případ, že by do stanovené lhůty nebylo příkazu vyhověno a případné námitky neshledány odůvodněnými. Tímto příkazem k plnění by bylo zavedeno exekuční řízení v širším smyslu (nevlastním) čili tímto příkazem by byla povolena exekuce.

Ze správních spisů však neplyne, že by byl okr. úřad takový příkaz k plnění vydal, z těchto spisů naopak jde, že okr. úřad — neodmítnuv a limine návrh na zavedení exekučního vymáhání — výnosem z 23. ledna 1931 doručil návrh ten správě státního velkostatku v H. k vyjádření, případně k zaplacení dlužné částky, tedy zahájil řízení za účelem zjištění, zda je tu exekuční titul, a shledav, že tu takového titulu není, vydal rozhodnutí, které se jeví odepřením exekučního vymáhání, tedy odepřením povolení exekuce pro nedostatek exekučního titulu. Tímto rozhodnutím nemohl býti zrušen žádný nařízený exekuční výkon, jak okr. úřad za to má, poněvadž takový exekuční výkon nebyl nařízen.

V nál. Boh. A 10061/32 vyslovil však nss právní zásadu, že výrok exekučního úřadu, jímž se zamítá návrh na povolení exekuce uhrazovací,

nepodléhá podle § 126 cit. vl. nař. opravným prostředkům. Neměl tedy okr. úřad opatřiti tento výměr poučením o přípustnosti opravného prostředku (odvolání) a stalo-li se tak, měl žal. úřad, když se strana svedena byvši nesprávným poučením k němu odvolala, výměr tento pro nesprávné poučení o opravných prostředcích zrušiti a nařídit vydání nového správným poučením opatřeného výměru a nezabývati se věcí samou.

Avšak i kdyby mohl býti výnos okr. úřadu z 31. ledna 1931 pokládán za příkaz k plnění podle § 96 cit. vl. nař. (arg. »zaplacení dlužné částky), pak »odvolání« ředitelství státních lesů a statků v Praze podané proti tomuto příkazu nebylo odvoláním v technickém slova smyslu (devoluce, odkladný účinek), nýbrž bylo jen »námitkami« po rozumu odst. 2 § 96 cit. vl. nař., o kterých rozhoduje okr. úřad vzhledem k § 126 cit. vl. nař. s platností konečnou. Tedy i v tomto případě měl žal. úřad výměr okr. úřadu ze 6. května 1931 zrušiti pro nesprávné poučení o prostředcích opravných a nezabývati se věcí samou.

Konečně kdyby se i připustilo, že okr. úřad svým výnosem z 23. ledna 1931 nařídil nějaký exekuční výkon — úřad tento patrně za takový nařízený exekuční výkon považuje příkaz »zaplacení dlužné částky« — pak i zrušení tohoto exekučního výkonu podle § 102 cit. vl. nař. vyslovené bylo podle § 126 téhož nař. konečným, neboť »odvolání« ředitelství státních lesů a statků neobsahovalo námitky, že nařízený výkon nesouhlasí s rozhodnutím, kterážto jediná námitka by v daném případě mohla padati v úvahu a podle § 126 odst. 1 bodu 3 cit. vl. nař. by způsobila, že rozhodnutí okr. úřadu o ní není konečným. Měl tedy žal. úřad i v tomto případě výměr okr. úřadu pro nesprávné poučení o opravných prostředcích zrušiti a se do věci nepouštěti.

Poněvadž však žal. úřad postupu tohoto nezachoval, nýbrž věcí samou se zabýval, osvojil si příslušnost, která mu nenáleží a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo se zabývati námitkou stížnosti vytýkající ředitelství státních lesů a statků v Praze nedostatek legitimace k podání odvolání, dále námitkou zástupce čsl. státu jako strany zúčastněné, že proti státu není podle dvor. dekretu z r. 1838 č. 291 sb. pol. zák. politická exekuce možná, a námitkami meritorními vůbec.

Č. 10.958.

Živnostenské právo: I. Ve smyslu dekretu dvorské kanceláře z 9. prosince 1824 č. 35.822 jsou živnostmi radikovanými (v Čechách) takové živnosti, které byly v den publikace cit. dekretu, t. j. 22. dubna 1825 výslovně obsaženy v domovním příslušenství. — II. Jak jest postupovati při výkladu listinných dokladů o této skutečnosti?

(Nález ze dne 20. prosince 1933 č. 21.774.)

Věc: Pivovar pravovárečného měšťanstva v B. (adv. Dr. Ant. Trdlica z Prahy) proti ministerstvu obchodu o radikovanou povahu živnosti hostinské.